

РЕШЕНИЕ

№ 2307

гр. София, 28.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 11.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5223** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. АПК, вр. чл. 1 ЗОДОВ.

Образувано е по предявен от Д. К. В.-У. от [населено място] срещу Столична община иск за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, причинени й от незаконосъобразни действия на гл. арх. на СО-Район "В." и кмета на СО-район В., довели до отмяна на Разрешение за строеж № 09/10.03.2004 г. на гл. арх. на СО-Район „В.“, в размер на 61 739,25лв., представляващи стойността на направените разходи за изграждането на ограда на собствения й имот, съборена впоследствие поради отмяната на РС, ведно със законната лихва за забава, считано от 26.11.2012г. до окончателното изплащане на главницата.

Твърди се в исковата молба, че в резултат на подадено от ищцата до СО-район В. искане е било издадено Разрешение за строеж №09/10.03.2004 г. на гл. арх. на СО-Район "В.“ за изграждането на ограда по вътрешната регулационна линия на собствения й имот, представляващ УПИ IV-238, кв. 13 по плана на [населено място], м. в.з. Б., с административен адрес [населено място], [улица]. Сочи се, че в края на м.11.2004 г. оградата била изградена напълно от север, изток, юг и частично от запад, а след издаване на заповед на кмета на СО-район В. през м.12.2004 г., с която съседите на имота от запад били задължени да осигурят достъп до оградата за доизграждането й, последната била довършена и от запад. Тъй като посочените съседи обжалвали издаденото РС с довода, че не били уведомени от гл. архитект на СО-район В. за издаването му, с решение № 48/27.03.2006 г. по адм.д. № 1974/2005 г. на СГС,

АО, потвърдено с решение № 10491/26.10.2006 г. по адм.д. № 6988/2006 г., на ВАС, II отд., РС било прието за незаконосъобразно и било отменено.

Като твърди, че до отмяната на РС се е стигнало поради лошо изпълнение от страна на гл. архитект на район В. на правомощията му да определи кои са заинтересованите страни спрямо РС и да уведоми последните за издаденото РС, съответно да уведоми за издаденото РС РДНСК в изискуемия 7-дневен срок /задължение съгласно чл.149 ал.5 от ЗУТ/, както и задължението да уведоми ищцата за подадената на 21.12.2004г. от съседите Т. жалба, с която на практика се спират действията по разрешението за строеж /които факти се установяват от отменителните съдебни решения/ и които действия се извършват едва в условията на реализиран строеж от страна на ищцата и са в непосредствена връзка с възложената на гл. архитект работа /при или по възложената му работа/, приема, че именно неизпълнението на задълженията на гл.архитект е създавало условия за увреждане, като тези действия са станали основание за отмяната на РС, а оттам и до издаване на заповед за премахване на незаконно изградената ограда. Като визира и наличието на причинно-следствена връзка между противоправното поведение на последния и настъпилите за ищцата вреди от премахнатия за нейна сметка на 26.11.2012г. строеж, последната претендира като обезщетение сумата, изразходвана от нея за изграждането на оградата, която сума е посочена по пера и е на обща стойност /след уточнение/ в размер на 55 620,95 лв. /като стойност на материали и труд/ и допълнително увеличена на 61 739,25лв /изчислена по пазарни цени към датата на събарянето ѝ/. Претендира разноски.

Ответникът Столична община е оспорил предявения иск с конкретни съображения за неоснователност и недоказаност на претенцията. Моли за отхвърлянето ѝ.

Представителят на СГП, прокурор Д. дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковата претенция както по основание, така и по размер, и пледира за отхвърлянето ѝ.

Административен съд София-град, при новото разглеждане на делото, след като съобрази доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК събраните по делото писмени и гласни доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото е установено и не се спори между страните, че Д. К. В.-У. е собственик на имот, представляващ УПИ IV-238, кв. 13 по плана на [населено място], м. в.з. Б., с административен адрес [населено място], [улица].

Безспорно установено е също, че с Разрешение за строеж № 09/10.03.2004 г. главният архитект на СО-Район "В." е разрешил на ищцата да изгради ограда по вътрешната регулационна линия на собствения ѝ имот с уточнение, че плътната част на оградата по вътрешните регулационни граници към имот пл. № 282 е с максимална височина - 2,20 м., от юг по уличната регулация ограда с плътна част височина - 0,60 м. и прозирни елементи до обща максимална височина - 2,20м. Към заявлението за издаване на разрешение за строеж е била приложена декларация от Д. Т., собственик на имот, съседен на имота на ищцата, с която било дадено съгласие В. да изгради плътна ограда по регулационната линия между двата имота.

Установено е по делото и обстоятелството, че въз основа на издаденото разрешение за строеж през август 2004г. е бил издаден протокол за откриване на строителна площадка и била определена строителна линия и ниво по геодезическо замерване и в

началото на септември на 2004 г. ищцата е започнала фактическото изграждане на строително-монтажни работи (СМР), описани по вид в исковата молба. Оградата е била изградена частично от запад, от към съседите В., Богиня и Е. Т., но фактическото строителство е било спряно в края на годината.

Видно от молба вх. № СТ-94-Д-4888/18.11.2004 г., ищцата е поискала, на основание чл. 194, ал. 1 от ЗУТ от кмета на Район „В.“ - СО да издаде заповед, с която Т. да бъдат задължени да й предоставят свободен достъп за извършването на „разрешени строителни работи“ и на 02.12.2004 г., след преценка основателността на искането, молбата на В. е била уважена като кметът на СО-район В. издал Заповед № РД-09-401/02.12.2004 г. с адресат горепосочените съседи и ищцата.

По делото е категорично установено, че по жалба на съседите на ищцата В., Богиня и Е. Т. с вх. № 94.01.112-СТ/21.12.2004 г. до РДНСК срещу издаденото РС било констатирано, че Столична РДНСК не е била уведомена за издаденото РС. По подадената жалба, началникът на Столична РДНСК е издал по реда на чл. 216 от ЗУТ Заповед № ДК-04-57/19.04.2005 г., с която е приел, че Богиня, В. и Е. Т. са заинтересовани лица по см. на чл. 149, ал. 2 от ЗУТ по отношение на разрешението за строеж, което не е било съобразено от гл. архитект на Район „В.“ - СО при съобщаването на акта, тъй като по преписката не са били налице данни относно съобщаването на РС на заинтересованите страни. Така Началникът на Столична РДНСК разгледал по същество жалбата им, но я отхвърлил като неоснователна.

Установено е и не се спори между страните, че с влязло в сила Решение № 48/27.03.06 г. по адм. д. № 1974/05 г. на СГС, АО, III-ж с-в, /потвърдено с Решение № 10491/26.10.06 г. по адм. д. № 6988/06 г. II отд. на ВАС/ е била отменена Заповед № ДК- 04-57/19.04.05 г. на Столична РДНСК, и отменено като незаконосъобразно Разрешение за строеж № 09/10.03.04 г. на Главния архитект на Район „В.“ - СО /отмяната е била мотивирана с липсата на приложена към РС ситуационна скица с обозначителни линии за застрояване, разстояния и височини, каквато била безспорно изискуема по закон. Въз основа на горните съдебни решения за отмяна на РС № 09/10.03.04 г., началникът на Столична РДНСК издал Заповед № ДК-02-СО-6/18.01.2008 г. за премахване на незаконния строеж – процесната ограда, която заповед е била потвърдена с влязло в сила решение № 1381/10.05.2010 г. по адм.д. № 8911/2009 г. на АССГ, като законосъобразна.

По делото е установено, че изградената ограда е била премахната от ищцата за нейна сметка, съгласно представени протоколи за установяване състоянието на строежа и строителната площадка преди започване на принудителното изпълнение - от 19.11.2012 г. и след започване на принудителното изпълнение - от 26.11.2012 г. С представен Протокол обр. № 5 към чл. 15, ал. 1 от Наредба № 13 на МРРБ били установени извършени разходи по премахване на незаконен строеж от 27.11.2012 г., с посочени определени видове дейности и визирана стойност в общ размер на 5 756,29 лв., като за извозване на отпадъците, съгласно представено ценово предложение от [фирма], договор от 21.11.2012 г. между същото дружество и ищцата за предоставяне на посочените услуги за сумата от 4500 лева без вкл. ДДС, Протокол от 26.11.2012 г. между възложител и изпълнител за действително извършени работи по същия договор, както и Протокол обр. 4 към чл. 13 на Наредба № 13/2001 г. на МРРБ, съставен от длъжностни лица при ДНСК, удостоверяващ че на 26.11.2012 г. строежът е бил изцяло премахнат (до кота терен), като строителните отпадъци са били изцяло разчистени и извозени.

При предходното разглеждане на делото от състав на АССГ и пред настоящата инстанция е допусната и приета по делото СТЕ, според заключението на която общата стойност на изградената ограда към 2004г.-2005г. възлиза на сумата 55 620,95 лв., а изчислена по пазарни цени към момента на събарянето ѝ /2012г./ – в размер на 61 739,25лв., до какъвто размер е увеличена исковата претенция в настоящото производство. Както в заключението, така и пред съда вещото лице Й. Н. сочи, че е изчислила стойностите „въз основа на документи по приложените дела и документите, представени ѝ при огледа“. Видно от констативната част на заключението на СТЕ от 22.01.2018г., представено при предходното разглеждане на делото, на стр.3 и стр.4 е отразено, че „стойността на видовете СМР са съобразени с препоръчителните, приложени към СЕК „С.“ цени за периода 2004-2005г., като са съобразени с работа в извънградски условия и печалба за строителя, и предоставената оферта от фирма Б. О. – 19.05.2004г...“. Така стойността на видовете СМР, посочени в таблицата са изчислени по описания начин /по препоръчителни средни пазарни цени за периода/ като „стойностите по п.15, 16 и 17 са съобразени с офертата на фирма Б. О.“.

По делото са събрани и гласни доказателства. От разпита на св. Л. Немски става ясно, че последният е близък на ищцата и преди години /през 2012г или 2014г./ тя му е поискала заем от 68000лв. за направата на ограда /която тя строила по стопански начин/ и за довършителни работи в собствения ѝ имот във в.з. Б., с каквато сума той не разполагал и не могъл да ѝ даде.

От установеното от фактическа страна съдът изведе следните правни изводи:

Предмет на разглеждане в настоящото производство е предявеният от Д. К. В.-У. иск за заплащане на обезщетение за претърпени от нея имуществени вреди, причинени ѝ от незаконосъобразни действия на гл. арх. на СО-Район "В." и кмета на СО-район В., довели до отмяна на Разрешение за строеж №09/10.03.2004 г. на гл. арх. на СО-Район "В." в размер на исковата сума от 61 739,25лв ., изразяващи се в понесени и заплатени от нея разходи за изграждане на оградата, впоследствие обявена за незаконен строеж и съборена.

Разглежданият иск е допустим, но неоснователен и недоказан, поради което следва да бъде отхвърлен с произтичащите от това последици.

С нормата на чл. 203 от АПК законодателят е уредил правната възможност гражданите и юридическите лица да ангажират отговорността на държавата като предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. С оглед твърденията в исковата молба за вреди, причинени от незаконосъобразен акт, действия и бездействия на служители при СО / гл. архитект на СО-район В. и кмета на СО-район В./, пасивно легитимирана по иска с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е Столична община, на чието подчинение и в чиято юрисдикция извършват дейност лицата, извършили твърдените незаконосъобразни действия.

За доказване основателността на иска с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, законодателят изисква кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата /общината/, издадени или осъществени при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени или обявени за незаконосъобразни по съответния ред; настъпила вреда за ищеца от такъв административен акт или незаконосъобразно действие и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие

или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на фактическия състав на „непозволеното увреждане“ не може да бъде реализирана отговорността на държавата по реда на ЗОДОВ.

С претенцията – предмет на настоящото производство се иска осъждане на ответника да репарира причинените на ищцата имуществени вреди, изразяващи се в стойността на направените от нея разходи за изграждане на съборената вече процесна ограда в изпълнение на издаденото РС, впоследствие отменено като незаконосъобразно.

Между страните по делото няма спор по фактите, че въз основа на издаденото конкретно РС е била изградена процесната ограда, че по жалба на собственици на съседен имот РС е било изцяло отменено с влязъл в сила съдебен акт, въз основа на което е била издадена и заповед за премахване на изградената вече ограда, която заповед въпреки съдебното ѝ оспорване е влязла в сила. Безспорно е също, че вследствие на издадената заповед и след влизането ѝ в сила, изградената въз основа на РС ограда е била премахната от ищцата.

Безпротиворечиво установени са и твърденията от ищцата незаконосъобразни действия, от които същата претендира да търпи имуществените вреди, извършени от гл. архитект на СО-район В. и кмета на СО-район В..

С обвързващата сила на пресъдено нещо на влязлото в сила съдебно решение № 2898/30.04.2018г. по адм.д. № 7484/2017г. на АССГ, е установено незаконосъобразното действие на гл. архитект на СО-район В. и съответно незаконосъобразно бездействие, изразяващи се в издаването на РС въпреки липсата на приложена към него ситуационна скица, и респективно неизпълнение на законовите му задължения за уведомяване на всички заинтересовани лица и РДНСК за издаването на визираното РС. За да достигне до извода, че гл. архитект на СО-район В. не е изпълнил прецизно задълженията си по издаване на РС /произтичащи от разпоредбата на чл. 153, ал.1, изр. трето ЗУТ/ и за уведомяване на заинтересованите страни и органите на ДНСК по местонахождение на строежа /съгласно чл. 149, ал.1 и ал.5 ЗУТ/, съдът се е позовал и на мотивите за отмяна на РС на влязлото в сила Решение № 48/27.03.06 г. по адм. д. № 1974/05 г. на СГС, АО, III-ж с-в, /потвърдено с Решение № 10491/26.10.06 г. по адм. д. № 6988/06 г. II отд. на ВАС/.

Настоящият състав споделя изводите на съда при предходното разглеждане на делото по иска по чл.1 от ЗОДОВ, че поради неизпълнение на вменените му по закон задължения, гл. архитект на СО-район В. е допуснал незаконосъобразно бездействие, в резултат на което процесната ограда е била изградена при невлязло в сила РС. И въпреки че РС не е било влязло в сила, служители при ответника са предприели действия по започване на строителството, като издали протокол за откриване на строителна площадка и определяне на строителна линия, с които си действия уверили ищцата, /въвеждайки я в заблуждение/, че РС е законосъобразно и влязло в сила.

Несъмнено визираните по-горе незаконосъобразни действия и бездействия, извършени и съответно допуснати от служители и органи на подчинение на ответника в кръга на техните служебни задължения, от които се търси обезщетение, представляват административна дейност по смисъла на закона /изискващ за ангажиране на отговорността по ЗОДОВ увреждането да е причинено при или по повод упражняване на административна дейност/.

Вредите, обаче, които ищцата твърди, че е понесла за изграждане на оградата, съборена впоследствие поради отмяната на издаденото ѝ РС, съдът намира за

недоказани по делото. Въпреки прецизно разпределената от съда доказателствена тежест върху ищцата за установяване настъпването на твърдените от нея имуществени вреди /загуби/, изразяващи се в стойността на закупените материали и стойността на извършените за изграждането на оградата СМР, ищцата не успя да докаже с допустими и надлежни доказателствени средства действително настъпила в патримониума ѝ вреда в размер на претендираната сума. За ищцата ще възникне правото да получи обезщетение само ако установи с пълно и пряко доказване, че е направила съответните разходи, които претендира да ѝ бъдат възстановени, като дължи доказване както по основание, така и по размер.

Както вече се изложи по-горе, от представените по делото доказателства безспорно се установява, че въз основа на издаденото РС, ищцата е реализирала обекта на РС - плътна ограда. Установено е също от съдебно-техническата експертиза, че оградата, от северната и източната страна на имота, е била изпълнена плътно, от западната страна и към уличната регулационна линия е била прозирна. Вещото лице е посочило и параметрите на оградата - височина, плътност, материали, с които е изпълнена, базирайки констатациите си на заключение на експертиза по друго дело, снимков материал и др., които като цяло не се оспорват от ответника. Вещото лице, обаче, е дало заключение относно стойността на материалите и СМР-тата, които са били необходими за изграждането на съборената ограда, с посочването им по видове и съответните им осреднени стойности за релевантния период, а не на основата на реално направени от ищцата разходи. За доказване стойността на заплатените от ищцата разходи за изграждането на оградата, по делото не са представени никакви платежни документи. В., такива не се твърдят и в исковата молба, в която ищцата е посочила СМР по средни пазарни цени за относимия период на изграждане на оградата, без да изложи конкретни факти и обстоятелства относно вида /на материали и СМР/, времето на извършването им /с оглед двата периода на изграждане и доизграждане на оградата/, извършителя /дружество – строител или физически лица /по стопански начин/, договорените условия – срокове, цени, начин на плащане на СМР и т.н., и не на последно място – извършеното заплащане на строителните работи, на кого и по какъв начин. Всички тези релевантни обстоятелства ищцата следваше да посочи, конкретизира и да докаже по несъмнен начин при условията на пълно и пряко доказване, за да убеди съда в правотата на тезата си, че действително е направила тези разходи. Извършването на такива разходи за закупуването и заплащането на строителни материали и труд следваше да бъде доказано със съответните платежни документи, каквито по настоящото дело не бяха представени. Няма спор, че оградата е изградена, но дали са извършени всички посочени в ИМ и в заключението на вещото лице видове СМР, и

доколко последните са били заплатени в твърдения от ищцата размер, убедителни доказателства в това отношение липсват по делото, поради което основателно е възражението на ответника, че твърдените като понесени разходи са хипотетични и недоказани. Заключение на СТЕ относно стойността на СМР, необходими за изпълнение на оградата с посочените от вещото лице параметри, не може да се приеме за надлежно и достатъчно убедително доказателствено средство, годно да установи реално претърпени от ищцата вреди в твърдения от нея размер.

Несериозни и неубедителни са и останалите оскъдни писмени доказателства – например т.н. „ценова оферта от Б. О. от 19.05.2004г.“, представена на вещото лице при извършване на огледа в предходно съдебно производство и едва след това приобщена като доказателство по делото, което дава основание на съда да се съмнява в достоверността на посочената дата и дори да счете, че документът е възможно да е създаден с оглед защитната теза на ищцата в хода на съдебното производство. От друга страна, представянето на това доказателство, възприето изцяло от СТЕ, разколебава съда в обективността и достоверността на свидетелските показания на разпитания при предходните разглеждания на делото св. Ш. К., който твърди, че той е извършвал /предполага се неговата строителна фирма – [фирма]/ ремонтните работи по изграждането на оградата през 2004г. и 2005г. В същото време, показанията на свидетеля не са достатъчно убедителни и годни да докажат тезата на ищцата, т.к. не визират конкретни извършени СМР, уговорени цени и плащания, а липсата на документи за "извършената работа" през 2004-2005г. противоречи на акуратно съставената документация за дейностите и плащанията на разходите по събаряне на оградата и разчистване на терена от строителните отпадъци през 2012г. от същата строителна фирма.

На следващо място, показанията на разпитания по настоящото дело св. Немски, с оглед тяхната неяснота и обърканост, по никакъв начин не допринасят за доказване на защитната теза на ищцата за реално понесени вреди в твърдения размер за изграждане на по-късно съборената като незаконна ограда. От една страна, не се сочат конкретни относими факти и обстоятелства за доказване твърденията на ищцата за направените разходи по строежа на оградата, а от друга – показанията противоречат на останалите представени от ищцата доказателства по делото /досежно начина на извършване на строителството – от фирма – строител или по стопански начин, относно целта на искания от ищцата заем от 68000лв. – за строеж на оградата или и за други довършителни работи в имота ѝ, относно времето на поисканите в заем средства и периода на изграждане

на оградата, и т.н./ Всички тези противоречия водят до извода за недоказаност на твърденията на ищцата, че действително е заплатила сочените в ИМ разходи за изграждане на незаконния строеж и е понесла тези вреди /като е обедняла със стойността на заплатените средства/ със събарянето му.

Предвид гореизложеното, при липсата на убедителни доказателства за реално настъпила в патримониума на ищцата вреда /намаляване на имущественото ѝ състояние със стойността на исковата сума/ в резултат на незаконосъобразните действия и бездействия на служителите и органи на ответника, не са налице всички кумулативно изисквани елементи от фактическия състав на чл.1 ал.1 от ЗОДОВ, за да бъде реализирана отговорността на ответника за обезвреда.

Искът като неоснователен и недоказан подлежи на отхвърляне.

Предвид изхода на делото, на ищцата не се дължат разноски.

Ответникът претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и такова му се дължи, на основание чл. 10 ал.4 от ЗОДОВ в размер на 200лв.

Ръководен от изложените съображения, Административен съд, С. град, II отд., 50-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. К. В.-У. с ЕГН [ЕГН], от [населено място] срещу Столична община, представлявана от кмета Й. Ф., иск за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, причинени ѝ от незаконосъобразни действия на гл. арх. на СО-Район "В." и кмета на СО-район В., довели до отмяна на Разрешение за строеж № 09/10.03.2004 г. на гл. арх. на СО-Район „В.“, в размер на 61 739,25лв., представляващи стойността на направените разходи за изграждането на ограда на собствения ѝ имот, съборена впоследствие поради отмяната на РС, ведно със законната лихва за забава, считано от 26.11.2012г. до окончателното изплащане на главницата, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Д. К. В.-У., с ЕГН [ЕГН], от [населено място] да заплати на Столична община, представлявана от кмета Й. Ф. сумата от 200 лв. юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ:

